

[Hanne Reintoft.]

for at få en diktator, for, at han skal stå parat, så kunne man jo udlede, at ministeren må vide noget mere, og jeg mener, ministeren må føle det som sin pligt at oplyse det danske folketing herom. Det kan blive tungt at tie, hvis man ved noget, der burde have været sagt i tide.

Man må spørge sig selv, hvordan vi kunne komme så langt, hvordan det Danmark, der efter bitre erfaringer om samarbejds-politik i trediverne og begyndelsen af fyr-terne endelig efter store ofre befriet for Hitlerfascismen i 1945, kan være i den situation, vi er i i dag.

Det danske socialdemokrati var engang et antimilitaristisk parti. Ligesom Vietnamkrigen har taget mange antimilitaristiske idealer fra ungdommen i dag, gjorde 2. verdenskrig vel forståeligt en ende på denne socialdemokratiske holdning. Men hvordan kunne det, at man måtte revidere sin opfattelse af vort lands forsvarsevne, dog føre til, at landets største arbejderparti, vel stadig med dybe rødder i dansk arbejderklasse, kunne træffe de afgørende beslutninger om at forbinde os med de kredse, der udøver finanskapitalens mest uindskrænkede magt i hele verden? Vi står nu tæt forbundet med stormagter, der fører krige grusommere end nogen sinde før, med dansk militær samordnet disse landes militær og med et deraf følgende indskrænket og truet demokrati. Man må spørge: er socialdemokratiet blevet kapitalens og reaktionens parti? Eller var det et frygteligt fejlskøn, en forfærdelig fejltagelse, begået i panik? Jeg må spørge socialdemokratiets formand i dag: hvordan har man kunnet bringe os derhen, hvor vi er nu?

Der er af venstresocialisterne stillet en række konkrete spørgsmål. Jeg vil gå ind på et par af dem. Der bliver spurgt om, hvorfor der er foregået ransagning uden dommerkendelse og med hindring af advokatbistand på Politisk Revy. Af retsplejeloven fremgår som også fremhævet af juridiske eksperter, at man kan foretage en sådan ransagning uden først at have indhentet dommerkendelse, men det, der var i vejen her, var jo, at den ikke var medbragt. Det er heller ikke acceptabelt, for der var på det tidspunkt, hvor ransagel-

sen foregik, rigelig tid til at have indhentet dette stykke papir.

Men jeg vil gerne spørge justitsministeren, om ikke man overtrådte en anden af retsplejelovens paragraffer også, nemlig retsplejelovens § 759, stk. 3, hvorefter man skal have to uberygtede vidner med ved en sådan ransagning; de var ikke til stede på Politisk Revy.

Hele justitsvæsenets adfærd med at fare frem mod bestemte venstreorienterede blade og ikke mod andre aviser tyder jo også mere på politisk forfølgelse for at forskrække befolkningen end på, at det egentlig har været noget, efterretningstjenesten, selv dens mest nidkære personer, har haft interesse i.

Her har vi i dag hørt en ny modsigelse — jeg skal bagefter komme til en lang række modsigelser. Statsministeren sagde nemlig, at den efterretningstjeneste, som statsministeren mente vi burde have, aldrig ville være rettet mod danske borgere, medens justitsministeren jo har udtalt, at man registrerede folk på overdrevet. Dét er altså en modsigelse, som jeg gerne vil have forklaret.

Så må jeg, om jeg så må sige, tage turen en gang til og vende tilbage til sagen med en viceinspektør ved det københavnske politi, ikke for personens skyld, men for embedets. Denne sag har her i folketinget interesse i forbindelse med justitsministeren, for her foreligger en række modstridende og selvmodsigende udtalelser fra de herrer.

Den 16. maj 1968 forklarede justitsministeren her i tinget, at der ved Vietnamdemonstrationen den 27. april 1968 af en tysk dame var blevet opfordret til at storme og besætte den amerikanske ambassade. Ministeren forklarede ikke, at denne opfordring straks bestemt var blevet afvist af demonstrationsledelsen. Efter at viceinspektør Dahl-Jensen havde afgivet 4 forskellige forklaringer i retten i denne sag, kom det til at fremgå, at ministeren faktisk var uskyldig, for lige meget hvilken forklaring fra vicepolitinspektøren man valgte at bruge, stod det fast, at ministeren ikke var orienteret.

Under samme debat svarede ministeren mig, at brug af politistavene som foreskrevet i et justitsministerielt cirkulære var